

Čís. 12296.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

S hlediska přípustnosti rekursu proti usnesení odvolacího soudu jest lhostejné, zdali nárok, o kterém měl rozhodnouti odvolací soud, byl věci nepatrnou již od počátku či zdali se jí stal teprve později buď omezením žaloby nebo rozštěpením žalobního nároku v rozsudku prvního soudu. Za nepatrné jest považovati i věci, které jsou jimi v době, kdy bylo podáno odvolání, třebaš původně podle žaloby měl předmět sporu hodnotu nad 300 Kč.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 30/33.)

Žalobce zažaloval u pracovního soudu 645 Kč 50 h. Pracovní soud přisoudil žalobci 386 Kč 90 h, co do zbytku 255 Kč 60 h žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání žalobcovo vzhledem k předpisu § 28 zákona o pracovních soudech, ježto hodnota předmětu odvolacího řízení nepřesahuje 300 Kč.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

Důvody:

Podle § 28 odst. (1) zákona ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n., lze se ve sporech, ve kterých hodnota předmětu není vyšší než 300 Kč, odvolati z rozsudku pracovního soudu jen za podmínek tam vytčených. V § 31 jest ustanoveno, že o odvoláních podle § 28 odst. (1) rozhoduje odvolací soud v neveřejném zasedání usnesením s konečnou platností. Jest proto především zkoumati, zda v souzené věci jde o spor, jehož předmět nemá hodnotu vyšší než 300 Kč, tudíž o věc nepatrnou, a zdali podle toho má napadené usnesení odvolacího soudu konečnou platnost. S hlediska přípustnosti rekursu proti usnesení odvolacího soudu jest lhostejné, zdali nárok, o kterém měl rozhodnouti odvolací soud, byl věci nepatrnou již od počátku, či zdali se jí stal teprve později buď omezením žaloby nebo rozštěpením žalobního nároku rozsudkem prvního soudu. Za nepatrné jest s uvedeného hlediska považovati i věci, které jsou jimi v době, kdy bylo podáno odvolání, třebaš původně podle žaloby měl předmět sporu hodnotu vyšší než 300 Kč. (Viz rozhodnutí čís. 7158 a 9760 sb. n. s.) Účel ustanovení § 31 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. jest stejný jako účel předpisů §§ 517 poslední odstavec a 502 druhý odstavec c. ř. s., aby totiž ve věcech nepatrných byl nejvyšší soud ušetřen rozhodování vůbec. V tom směru bylo ustanovení § 31 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. recipováno z § 30 zákona o živnostenských soudech ze dne 27. listopadu 1896 čís. 218 ř. z., jak jest uvedeno v důvodové zprávě vládního návrhu zákona o pracovních soudech (tisk senátu 352/1930). V souzeném sporu bylo sice žalováno o 645 Kč 50 h, tedy o hodnotu vyšší než 300 Kč, avšak rozsudkem soudu první stolice byl žalobní nárok rozdělen tak, že

mu bylo co do částky 386 Kč 90 h vyhověno, kdežto s částkou 255 Kč 60 h byl zamítnut. Odsuzující část prvního rozsudku nabyla právní moci a žalobce napadl onen rozsudek odvoláním jen potud, pokud jím byla zamítnuta jeho žalobní žádost co do částky 255 Kč 60 h, jež nepřevyšuje hranici 300 Kč, stanovenou v § 28 odst. (1) zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Odvolací soud rozhodoval tudíž o odvolání ve sporu, ve kterém hodnota předmětu v době, kdy bylo podáno odvolání, nebyla vyšší než 300 Kč, takže jeho usnesení o něm má podle § 31 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. platnost konečnou, ať vyznělo jakkoliv. Z toho plyne, že rekurs proti napadenému usnesení jest zákonem vyloučen, pročez jej bylo podle § 526, druhý odstavec c. ř. s. a § 36 (2), druhá věta zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 12297.

Poštovní předpisy provozní.

Bylo-li ve stanici povinností poštovní správy, by ustanovila úředníka k dozoru nad předáváním a přejímáním nákladních předmětů, poštovní správa však to neučinila, nelze zřízení, konajícímu jen službu průvodčího vlakové pošty, ukládati za povinnost, by dbal o to, aby převzatá zásilka nevyšla z patrnosti, aby byla řádně uschována a nezůstala volně ležeti ve skladištní místnosti vozu vlakové pošty.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 1142/31.)

Žalobě poštovního zřízence proti československému státu, by bylo zjištěno, že není po právu výnos ředitelství pošt a telegrafů v Praze, jímž byl žalobce uznán povinným, by ve 14 dnech zaplatil československému státu 25.697 Kč, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce se domáhá určovací žalobou podle §§ 89 a 181 zákona ze dne 25. ledna 1914 čís. 15 ř. zák. (služební pragmatika) soudního výroku, že náhradní nález ředitelství pošt a telegrafů v Praze ze dne 25. listopadu 1927, jímž bylo žalobci uloženo, aby nahradil poštovnímu eráru škodu 25.697 Kč, není po právu. Náhradní nález byl odůvodněn tím, že žalobce jako průvodčí vlakové pošty převzal dne 10. března 1927 na železniční stanici ve Frýdlantě mimo jiné též jeden Ů — závěr od vlakové pošty Jindřichovice—Frýdlant 232 pro Liberec 3, že se nepostaral o jeho řádnou úschovu v manipulačním oddělení vlakové pošty, nýbrž nechal jej volně ležeti ve skladišti balíků vlakové pošty, že pak tento listový závěr přišel z patrnosti a z jeho ztráty vzešla poštovní správě škoda 25.697 Kč. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobce převzal listový závěr ve stanici Frýdlantě, a není sporné, že se tato zásilka potom ztratila neznámým způsobem. Jádrem věci jest v otázce, zda jest